Ο διωγμός της Εκκλησίας στη Σοβιετική Ρωσσία (Γέροντας Ιωακείμ Αγιαννανίτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 23 Ιανουαρίου, 2018

Η Εκκλησία, θεμέλιο της ρωσσικής κοινωνίας για αιώνες, λοιδορήθηκε απ' το Σοβιετικό καθεστώς και καταδιώχθηκε με πρωτόγνωρη αγριότητα.

Η επαναστατική αρχή, πριν πάρει ακόμη την εξουσία από τον Κερένσκυ, με συνθήματα και «τσιτάτα» αλλά και με ανακοινώσεις που περισσότερο μοιάζανε με διακηρύξεις, έδειξε απερίφραστα τις προσθέσεις της έναντι της Εκκλησίας. Έδειξε ότι ήταν αποφασισμένη να τελειώνει με την Εκκλησία. Η θρησκεία, έλεγε, που κράτησε τόσους αιώνες καθηλωμένο τον ρωσσικό λαό στη δουλοπαροικία και την αθλιότητα, έπρεπε να εκλείψει από προσώπου γης με κάθε μέσον, για να θεμελιωθεί ένας «νέος κόσμος». Και οι μπολσεβίκοι φάνηκαν απόλυτα συνεπείς προς αυτές τις διακηρύξεις τους.

Το πρώτο μέλημά τους μόλις κατέλαβαν την εξουσία ήταν να οργανώσουν τρομακτικά πογκρόμ εναντίον των Εκκλησιών. Ξεκίνησαν βασικά από την πρωτεύουσα. Συγκρότησαν ομάδες φανατισμένων οπαδών και περιθωριακών στοιχείων, οι οποίες οπλισμένες με σιδερολοστούς και βαριούς σπάζαν πόρτες ναών και κατέστρεφαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Ιερά σκεύη μοναδικής τέχνης και ανεκτίμητης αξίας, σπάνια χειρόγραφα βιβλία σε περγαμηνές και παπύρους λαφυραγωγήθηκαν άγρια. Πολλά απ' αυτά τα αντικείμενα κοσμούν διάφορα ευρωπαϊκά Μουσεία σήμερα. Άγιες τράπεζες βεβηλώθηκαν και μοναδικά μνημεία αρχιτεκτονικής ξεθεμελιώθηκαν, με πρόσχημα ότι οι πέτρες χρειάζονταν για να κτισθεί κάποιο νοσοκομείο ή κάποιο κυβερνητικό κτίριο.

Αυτή τη μοίρα είχε και ο Ναός του Σωτήρος Χριστού στη Μόσχα, που αποτελούσε αρχιτεκτονικό κόσμημα. Εδώ είναι απαραίτητο να αναφερθούν όσα επακολούθησαν σχετικά με το Ναό, γιατί είναι αποκαλυπτικά αυτά τα στοιχεία και θα βοηθήσουν τον αναγνώστη να αντιληφθεί τι γινόταν, γιατί γινόταν και –κυρίως– από ποιους γινόταν. Στο χώρο λοιπόν που ήταν κτισμένος ο Ναός, αργότερα οι αρχές ανήγειραν γνωστή και πολυδιαφημισμένη πισίνα, της οποίας οι τουαλέτες «συμπτωματικά» τοποθετήθηκαν από τους μελετητές τού έργου ακριβώς εκεί που ήταν το Άγιο Βήμα του Ναού. Και οι μηχανικοί που εκπόνησαν τη μελέτη της πισίνας «συμπτωματικά» όλοι πλην ενός ανήκαν στην ίδια αμετανόητη και αχάριστη φυλή.

Ναοί μετατράπηκαν σε αποθήκες δομικών υλικών, σε γκαράζ, σε συνεργεία

επισκευής οχημάτων, σε φυλακές, σε φρενοκομεία, σε ρεστοράν. Ένας τέτοιος Ναός, από τους τρούλους του οποίου έχουν αφαιρεθεί οι σταυροί, λειτουργεί μέχρι σήμερα σαν ρεστοράν στην καρδιά της Μόσχας και μεταξύ της μονής του Οσίου Δανιήλ (όπου είναι και η έδρα του Πατριαρχείου της Μόσχας) και της μονής του Αγίου Δημητρίου Ντονσκόι. Μέσα σε λίγα μόνο χρόνια τίποτε δεν έμεινε από τη λαμπρότητα των ρωσσικών ναών.

Μοναχοί και παπάδες τουφεκίζονταν ή θάβονταν ζωντανοί. Αμέτρητες και οι μοναχές που τουφεκίσθηκαν. Στην γυναικεία μονή του Αγίου Ιωάννου της Κρονστάνδης (Αγία Πετρούπολη) όσες μοναχές αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τη Μονή, εκτελέσθηκαν επί τόπου. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και σε πολλά άλλα γυναικεία μοναστήρια.

Λειτουργίες δεν γίνονταν σχεδόν πουθενά, και αν κάπου άφησαν ανοικτούς κάποιους ναούς έτσι για τα μάτια και υπήρχε και κάποιος παππούλης ιερέας που θα αψηφούσε τις προειδοποιήσεις των «αρμοδίων» και θα λειτουργούσε, οι μόνοι πιστοί που θα παρακολουθούσαν τη λειτουργία θα ήσαν 10-15 γριούλες. Η **θρυλική «μπάμπουσκα». Αυτή η ανεπανάληπτη και πολυαγαπημένη μορφή της Ρωσσίας. Αυτή που χωρίς να λογαριάζει κανένα κίνδυνο, κρυφά κι απ' τους γονείς, θα συνέχιζε να βαπτίζει τα εγγονάκια της και να τα μαθαίνει, κάθε βράδυ πριν κοιμηθούν, να λένε το «Πάτερ ημών». Αυτή έμεινε και η μόνη σπίθα ελπίδας μέσα σ' αυτό το έρεβος** . «Κρυφό σχολειό» μας θυμίζουν όλ' αυτά που συνέβαιναν, μεσούντος του 20ού αιώνος.

Οι νεκροί θάβονταν χωρίς τις στερνές ευχές της Εκκλησίας και φανερές βαπτίσεις δεν γίνονταν φυσικά. Φανατικοί μπολσεβίκοι δίναν στα παιδιά τους ονόματα που όταν δίνονται σε ανθρώπους ηχούν απάνθρωπα (Τράκτωρ π.χ., αντί για Βίκτωρ). Και να σκεφθείς ότι το όνομα αυτό έχει και το θηλυκό του. Μέχρι σήμερα ακόμη υπάρχουν γριούλες, κυρίως σε χωριά της Ουκρανίας, οι οποίες ακούν στο όνομα «Τρακτορίνα».

[Από το περιοδικό «Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ», Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 33 (2008), άρθρο: «ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΡΩΣΣΙΑ (Χθες – Σήμερα)», σελ. 100 (αποσπάσματα)].

Το άρθρο είναι του γέροντος Ιωακείμ Αγιαννανίτου, που έχει στενούς δεσμούς με την Ρωσσία από την παιδική του ηλικία.

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)